

MEDITATIE slotdienst De Bining zondag 28 juni 2020

Tekst: Fil. 3: 7-16 (NBV) '... laten we op de ingeslagen weg voortgaan.'

Kan dat? Is wat Paulus hier zegt echt mogelijk? Kun je vergeten wat achter je ligt? Het klinkt wel heel overtuigend in deze brief:

... maar één ding is zeker: ik vergeet wat achter me ligt en richt mij op wat voor me ligt.

Eerlijk gezegd, lijkt mij dat een moeilijke opgave. Waarom? Omdat wat achter je ligt, invloed heeft op het nu. Anders gezegd, het verleden heeft je gevormd tot wat je nu bent. Of je het wilt of niet, maar het verleden kun je niet uitgummen.

Soms zou je het willen. Gebeurtenissen uit het verleden kunnen je achtervolgen. Meestal gaat het dan om negatieve ervaringen. Je wilt er los van komen. De banden verbreken. Maar dat kost strijd en energie. En er helemaal loskomen gebeurt zelden. Daarvoor ben je te sterk verbonden met alles wat achter je ligt.

Toch begrijp ik Paulus wel. We hebben het niet gelezen, maar in de verzen 1 t/m 6 vertelt hij over zijn opvoeding. Die stond in het teken van het joodse geloof. Een mooie carrière als farizeeër lag er voor hem. Nauwgezet hield hij zich aan de wet. Hoor wat hij daarover zegt:

Aan wat er in de wet over gerechtigheid staat, voldeed ik volledig.

Hij ging er voor! Daarom stortte hij zich ook met grote toewijding op de vervolging van een jonge groepering rond Jezus Christus. Overtuigd als hij was dat deze joodse sekte een bedreiging was en dus bestreden moest worden.

Maar dan wordt hij ineens tegengehouden. Jezus Christus zelf doet hem omkeren, bekeren. Van groot vervolger, wordt hij een groot verdediger van Jezus Christus. Met andere ogen gaat hij naar zijn verleden kijken.

Maar wat voor mij winst was, ben ik omwille van Christus als verlies gaan beschouwen.

Eén ding is zeker: ik vergeet wat achter me ligt en richt mij op wat voor me ligt.

Het kennen van Jezus Christus opent voor hem een nieuwe toekomst. Laat hem anders in het leven staan. Het oude is voorbij, doet er niet meer toe.

Tot op zekere hoogte natuurlijk. Alle opgedane kennis en ervaring van vroeger is hij niet vergeten. Paulus gebruikt het nu echter voor de christelijke zaak. Vooral om het jonge christelijke geloof te funderen. Helemaal los van vroeger raakt hij dus niet. Zou hij ook niet willen, denk ik. Misschien is juist zijn verleden van belang gebleken voor het christelijk geloof.

Vandaag staan we stil bij de sluiting van ons kerkgebouw De Bining. Daarmee wordt een stukje kerkgeschiedenis van Oosternijkerk afgesloten. De jonge gereformeerde kerk van Oosternijkerk zocht een eigen onderkomen. Met toewijding werd een kerkgebouw gebouwd. Vandaag was de laatste dienst in dat kerkgebouw. Woensdag gaat het over in andere handen. Er komt nog een herinneringsboekje over De Bining, maar dat staat dan al in het teken van voorbij.

Moeten we overgaan tot de orde van de dag? Met Paulus zeggen:

... maar één ding is zeker: ik vergeet wat achter me ligt en richt mij op wat voor me ligt.

Natuurlijk moeten we ons richten op wat voor ons ligt. Maar dat wil niet zeggen dat we vergeten kunnen wat achter ons ligt.

Zoals het verleden Paulus gevormd heeft, zo heeft het verleden ook ons als Protestantse Gemeente Oosternijkerk gevormd. Een gemeente die ontstaan is uit twee kerken met ieder haar eigen geschiedenis.

Die geschiedenis hoeven we niet te vergeten. Moeten we niet vergeten. Naast de pijn van twee kerken in een klein dorp, mag je dankbaar terugkijken op het zegenrijke wat er in beide kerken is geweest. En wat is het goed dat het besluit tot sluiting en verkoop van De Bining in harmonie verlopen is.

De pijn van het verlies wordt door iedereen gedragen. Zo hebben we het niet gewild, maar zo moest het wel. Vandaag is daarom een dag met een traan. Maar we gaan verder. Zitten niet bij de pakken neer, maar staan op. Dat is wat ons kerk maakt: opstanding. Dat is ook waar de kerk voor staat: opstanding.

Opstanding is nieuw begin. Is anders verder gaan. Daarom ook in deze dienst de beweging van De Bining naar de st. Ceciliakerk. Ons Protestantse Gemeente Oosternijkerk is niet voorbij. Er ontstaan nieuwe wegen, nieuwe kansen

Dus zoeken we in dit deel van de dienst naar andere woorden van Paulus. Het gaat niet om vergeten, want dat willen we niet. Nee, waar het om gaat is:

Laten we op de ingeslagen weg voortgaan.

De wereld om ons heen is veranderd. De kerk heeft een marginale plek in de samenleving. Het christelijk geloof wordt een minderheid. Het kerkbezoek slinkt. Het is allemaal waar. Je kunt er moedeloos van worden. Maar moedeloosheid is aan de kerk niet besteed. Voor een kerk die leeft van de adem van God, Zijn Geest, is er altijd moed. Is er altijd hoop.

Wij gaan moedig, hoopvol verder op de ingeslagen weg. Wij weten ons gedragen door God. Hij was met ons en is met ons. Zeker, niet alles zal goed gaan. Met de woorden van André Troost:

Vergeef ons, Heer, wij bouwen slecht:
het schip is scheef, het koor niet recht,
hoe kan de Geest uw zaad hier zaaien?

Maar:

Al blijkt ons werk van stro en hout
wij hebben niet op zand gebouwd.

Ons fundament is geen menselijk bouwsel. Ons fundament ligt in Jezus Christus. Hij is het menselijke gezicht van God. Door Hem vertrouwen wij ons toe aan God en weten we ons in goede handen.

Dat is wat ons bindt. Niet een gebouw, maar het geloof in de ene Heer die hemel en aarde gemaakt heeft en niet laat varen de werken van zijn handen. Die geloofswaarden klonken tot vandaag in beide kerken. Die geloofswaarden zullen vanaf vandaag in deze kerk klinken.

Laten we op die ingeslagen weg voortgaan.

Amen